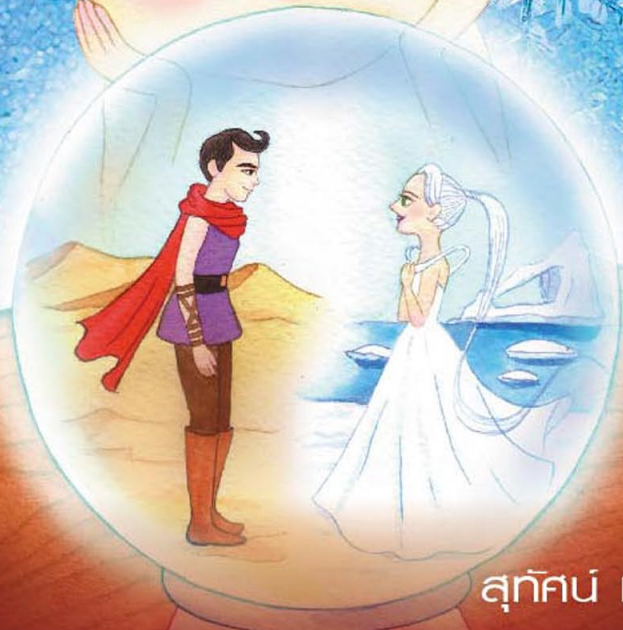

สำนักพิมพ์อานาพริคส์

วรรณกรรมเชิงสร้างสรรค์และส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน

เจ้าชายคอยร้อน เจ้าหญิงคอยเย็น

สุทัศน์ เยี่ยมวัฒนา

ความฝันที่หนีดเหนียว

มะมีวนอนหลับอยู่บนเตียงในห้องนอน รู่ๆ ก็ตื่นขึ้นมาอย่าง
งงๆ รู้สึกตัวว่าตื่นแต่ตากลับลืมไม่ขึ้น ทนไต่ก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างมา
สัมผัสที่นิ้วมือ เด็กหญิงสะดุ้งจนสุดใจแต่นิ้วก็ขยับไม่ได้เช่นกัน สัมผัสที่
อ่อนนุ่มบางเบาเหมือนเส้นผมกำลังพันเป็นวงรอบนิ้วชี้ รอบแล้วรอบเล่า
อย่างช้าๆ แล้วมันก็รัดแน่นขึ้นจนรู้สึกปวดหนึบๆ ที่นิ้วชี้ มะมีพยายาม
จะลืมตาขึ้นมองแต่ก็ลืมไม่ได้ กำลังคิดจะตะโกนเรียกให้คนช่วย จับพลัน
ก็ถูกกระชากด้วยแรงดึงมหาศาลจนพลัดตกจากเตียง ใจวูบหวีว เกร็งตัว
รับแรงกระแทก

...แต่เบ๊อ้างกลับไม่มีพื้น

ร่างของมะมีลอยละลิวเหมือนร่วงหล่นจากยอดเขาสูง ใจหายวูบ
อยากจะทำกรีดร้องแต่ปากกลับอ้าไม่ได้ พยายามออกแรงเกร็งเปลือกตา
จนเผยอเปิดขึ้นได้ แสงจ้าจนต้องกะพริบตาถี่ๆ เมื่อเขม่นและเพ่งมองขึ้น
ไปเบ๊อ้างบน ก็เห็นท้องฟ้าและก้อนเมฆลอยคว้างอยู่อย่างกระจ่างตา เมฆ
หลากหลายรูปทรงเลื่อนผ่านสายตาไปอย่างเชื่องช้า ก้มหน้าลงก็มองเห็น

แต่เท่าที่ทั้งคู่ลอยอยู่ มะมั่วสับสนกับภาพที่เห็น ยังไม่ทันหายงกก็มองเห็น ยอดเขาและทิวไม้ผ่านสายตาไป...แล้วมะมั่วก็เข้าใจ เธอกำลังล่องลอย เคว้งคว้างอยู่กลางอากาศ ในท่าที่ลังกาเอี้ยวพุ่งดิ่งลงสู่เบื้องล่าง มะมั่ว กำลังมองเห็นโลกกลับหัวอยู่นั่นเอง ทั้งๆ ที่รู้ตัวว่ากำลังลอยละล่องตกลง จากฟากฟ้า แต่ก็น่าแปลกที่กลับไม่รู้สึกลัวเลยสักนิด

ด้วยการล่องลอยอย่างช้าๆ มะมั่วก็มองเห็นหลังคาสีแดง มองเห็น ตึกหลังใหญ่ที่รู้สึกคุ้นตา เห็นระเบียงทางเดินหน้าห้องพัก ที่ระเบียงมีเด็ก ผู้หญิงผมสั้นยืนอยู่ กำลังยื่นมือปล่อยอะไรสักอย่างลงมา เมื่อลอยผ่าน เข้าไปใกล้ๆ มะมั่วก็มองเห็นสิ่งที่เด็กผู้หญิงผมสั้นปล่อยลงมาได้อย่าง ชัดเจน มันเป็นลูกกลมๆ สีน้ำตาลหน้าตาประหลาด มีปีกยาวๆ งอกออกมาสองข้าง มันหมุนควงอย่างสวยงาม เจ้าลูกกลมๆ ลอยละลิวลงมาใน ทิศทางเดียวกับเธอ เมื่อหันไปมองรอบๆ ตัว ก็เห็นเจ้าลูกกลมๆ สีน้ำตาล หมุนคว้างวนเวียนอยู่อย่างมากมายมหาศาล

มะมั่วแปลกใจว่า เจ้าลูกกลมๆ มีปีกมันลอยมาจากไหนมากมาย พยายามมองหาเด็กผู้หญิงที่ระเบียงก็มองไม่เห็นแล้ว มะมั่วยังคงล่องลอย ผ่านระเบียงห้องชั้นต่างๆ ลงมาอย่างช้าๆ ขึ้นแล้วขึ้นเล่า เธอนึกในใจว่า ...นี่เรากำลังลอยลงไปเรื่อยๆ จะลอยลงไปถึงไหนกันนะ...

มะมั่วกลับใจงหยหน้ามองเบื้องล่าง เห็นพื้นน้ำกว้างใหญ่สีน้ำเงิน เข้มเนืองเรียบและเงี้ยวว้าง รู้สึกกลัวขึ้นมาจับใจ เผลอยื่นมือออกไปคว้าเจ้า ลูกกลมประหลาดลูกหนึ่งมากำไว้แน่น เสมือนเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวเพียง อย่างเดียวที่พอจะจับต้องได้ แต่ก็ไม่มีผลอะไร ร่างของเธอยังคงร่วงหล่น ลงมาอย่างช้าๆ

มะมั่วหับตาปี รอเวลาที่ร่างกายจะพุ่งกระทบพื้นน้ำเบื้องล่าง ทันทีที่ร่างกระทบน้ำ มะมั่วก็สัมผัสได้ถึงความเย็นเฉียบที่ค่อยๆ ซึมซาบผ่านเส้นผมและหนังศีรษะอย่างช้าๆ เห็นหยดน้ำที่แตกกระเซ็น

ลอยขึ้นมาจากแรงกระแทก เมื่อมองเข้าไปในหยดน้ำ เธอมองเห็นแม่ กำลังยื่นกรักมือเรียกอยู่ แม่ในหยดน้ำลอยสวนขึ้นมาและห่างออกไป มะมั่วพยายามไขว่คว้าหาแม่ในอากาศ ลูกกลมๆ หลุดจากมือ มะมั่วผวา ใจวูบไหว พยายามจะร้องเรียกแม่ แต่ทันทีที่อ้าปากได้ น้ำเย็นเฉียบก็ ไหลทะลักเข้ามาทั้งทางปากและจมูก พวกมันแย่งกันพุ่งเข้ามาในตัวจน เต็มไปหมด มะมั่วสำลักและจมลงไปในน้ำที่มีดมิดเย็นเฉียบ ค่ำดิ่งลึกลง ไปในความมืดมนอนธการ

มะมั่วพยายามหมุนกลับตัวแล้วดิ้นรนแหวกว่ายน้ำที่เหนียวหนืด ขึ้นสู่ผิวน้ำเบื้องบน ไม่รู้ว่าน้ำหรือความดำมืดกันแน่ที่หนืดเหนียวและ ชันคัลกขนาดนั้น แขนขาถูกความหนืดเหนียวรั้งจนไม่มีแรงจะแหวกน้ำ มะมั่วหายใจไม่ออก แต่ก็พยายามตะเกียกตะกายว่ายขึ้นไป...

ทันใดนั้น มีอะไรบางอย่างที่บางเบามาสัมผัสรอบข้อเท้าทั้งสอง ข้าง...สัมผัสที่บางเบาแต่แข็งแกร่ง ความรู้สึกบอกว่ามันคือเส้นผม แต่ ต่างจากครั้งแรกที่เป็นเพียงเส้นผมเส้นเล็กๆ พันรอบนิ้วชี้ ครั้งนี้เป็น เส้นผมจำนวนมากมายมหาศาลที่จุใจมาเข้ามามีพันรอบข้อเท้าทั้งสอง มัน พยายามดึงรั้งเธอไว้ไม่ให้ขึ้นสู่ผิวน้ำ มะมั่วดิ้นรนจนหมดแรง กำลังจะ ถอดใจยอมแพ้ แต่แล้วก็รู้สึกได้ว่า มีมือที่แข็งแรงมาช่วยแกะเส้นผมออก จากข้อเท้าอย่างรวดเร็ว และผลักร่างของมะมั่วให้พุ่งขึ้นสู่เบื้องบน มะมั่ว พยายามแหวกว่ายดันตัวให้ลอยขึ้นสู่ผิวน้ำ ในขณะที่ลอยขึ้นไปเด็กหญิง หันกลับมามอง ท่ามกลางความมืดมิดกลับมองเห็นร่างหนึ่งที่คุ้นตาได้ อย่างชัดเจน

แม่! แม่นั่นเอง แม่ยังอยู่ได้น้ำ พยายามเอื้อมมือและโผล่เข้ามาหา มะมั่วยื่นมือออกไป แต่ก็สัมผัสได้เพียงปลายนิ้วของแม่ แล้วร่างของ มะมั่วก็พุ่งห่างออกมาอย่างรวดเร็ว มะมั่วอยากอยู่กับแม่แต่มันอัดอัด หายใจไม่ออก มะมั่วกำลังจะขาดใจ ทำไมแม่ไม่ตามขึ้นมาด้วย มะมั่ว

ไม่อยากทิ้งแม่ไว้ได้น้ำ...แต่มะมี้วทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว

ทันทีที่ไผ่ขึ้นมาน้ำ เหนือ น้ำ แรงกดดันต่างๆ ก็ละลายหายไป มะมี้ว ล้าลึกและหอบหายใจจนตัวโยน น้ำจำนวนมากมายมหาศาลทะลักล้นออกมา

มะมี้วปลดปล่อยความอัดอั้นและทุกสิ่งทุกอย่างออกจากตัวโดยไม่ห่มกั้นไว้อีกต่อไป...

“แม่! แม่จำ อย่าทิ้งหนูไป”

มะมี้วร้องออกมาพร้อมกับสะดุ้งตื่น หอบหายใจอย่างแรง สัมผัสอันอบอุ่นที่ปลายนิ้วยังคงรู้สึกได้ มีเสียงเดินอย่างรีบเร่งเข้ามาในห้อง

“มะมี้ว มะมี้ว ผันถึงแม่อีกแล้วหรือลูก”

พ่อรีบเดินเข้ามาลูบหัวลูกสาว มะมี้วโผเข้ากอดพ่อไว้แน่น

“แม่มา แม่มาช่วยหนูไว้...ผมยาว ผมยาวรุงรัง” มะมี้วจะล้าลึก ลุกไปร้องไห้ไป

“เอาละ เออละ ไม่มีอะไรแล้ว หนูผันไปนะ” พ่อกอดและลูบหัวมะมี้ว

“หนูผมสั้นแล้ว พ่อพาไปตัดมาแล้วจำได้ไหม”

“หนู...หนูตัวเปียกอีกแล้ว หนูจะหมดเลย” มะมี้วก้มหน้า หลบตาพ่อ

“ไม่เป็นไร หนูผันนะ หนูแค่ผันไป” พ่อพูดพร้อมกับค่อยๆ ดึงผ้าห่มออกจากตัวมะมี้ว ผ้าห่มเปียกและ ที่นอนมีคราบน้ำแผ่กว้าง

“เดี๋ยวหนูลุกจากเตียง แล้วไปอาบน้ำล้างเนื้อล้างตัวนะ พ่อจะจัดการผ้าห่มกับที่นอนให้เอง” พ่อพูดอย่างใจดี

“หนู...หนูขอโทษ หนูห้ามมันไม่ได้” มะมี้วพึมพำขอโทษ

โลกในหยดน้ำ

“เร็วหน่อย มะมัว ขึ้นรถได้แล้ว เดียวไปเรียนพิเศษไม่ทันนะ”

เสียงแม่เร่งลูกสาว

“มัวทำอะไรอยู่ ใ้ไ้อยู่นั่นแหละ”

“หนูขี้เกียจเรียนจ้ะเลยแม่ ปิดเทอมแล้วยังต้องไปเรียนพิเศษอีก”

มะมัวบ่นพึมพำแต่ก็ยอมเปิดประตูรถขึ้นไปนั่งข้างๆ แม่ที่รออยู่
ก่อนแล้ว

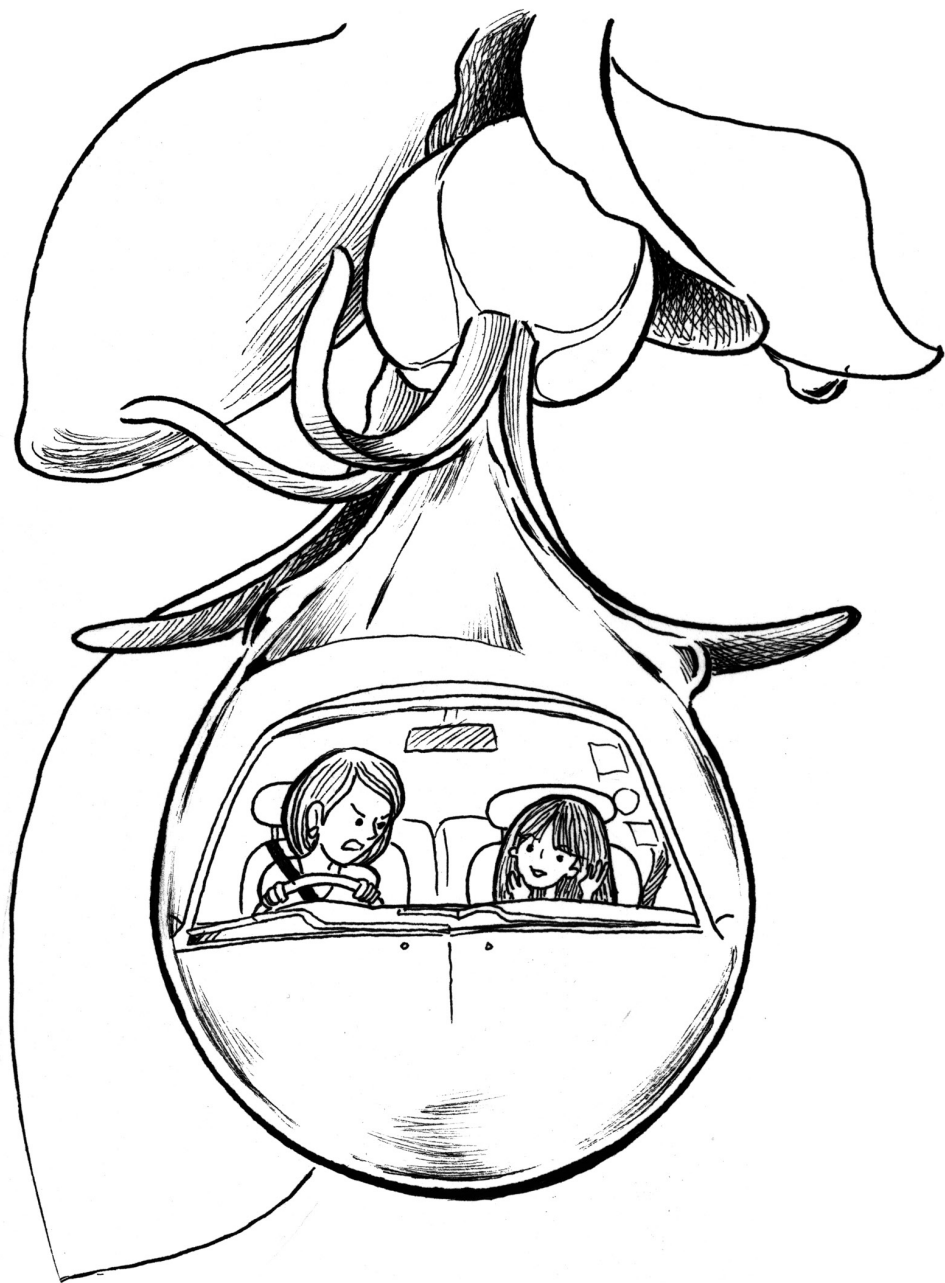
“อดทนหน่อยนะลูก เรียนเยอะๆ ร่างกายจะได้แข็งแรง”

แม่พูดเข้าอย่างอารมณ์ดี พร้อมกับเหยียบคันเร่งบังคับให้รถค่อยๆ
เคลื่อนตัวออกไป

“ไม่เห็นจะเกี่ยวกันเลยแม่ เขามีแต่ออกกำลังกายเยอะๆ ร่างกายจะ
ได้แข็งแรง”

มะมัวตอบแล้วก็เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างรถ หลังฝนตก
ใหม่ๆ ยังมองเห็นแอ่งน้ำขังเจ็บนองอยู่ที่พื้นเป็นหย่อมๆ

...น่าออกไปวิ่งกระโดดลุยน้ำเล่นกับเจ้าตาหวาน มากกว่าไปนั่ง

เรียนพิเศษตั้งเยอะ...

มะมีว่าได้แต่คิดในใจ ไม่กล้าพูดออกมา เพราะแม่เคยห้ามไม่ให้วิ่งเล่นลุยน้ำที่ขังอยู่ตามพื้นถนน

หยดน้ำที่เกาะอยู่บนหน้าต่างรถค่อยๆ ไหลมารวมกัน เห็นเป็นหยดน้ำเม็ดโตๆ มะมีเฝ้ามองเข้าไปในหยดน้ำด้วยความสนใจ

“แม่ ในหยดน้ำ ต้นไม้มันกลับหัว... ใช่อจริง? ด้วย กลับหัวหมดเลย” มะมีพูดพึมพำขึ้นเบาๆ

“อะไรกลับหัว หนูปวดหัวหรือลูก”

“ต้นไม้คะ เส้าไฟฟ้า แล้วก็บ้านด้วย โลกในน้ำมันกลับหัวหมดเลยคะแม่” มะมีตอบเสียงดัง

“พูดอะไรของหนู ไม่เห็นรู้เรื่อง มัวแต่เล่นอะไรอยู่ แล้วทำไมยังไม่คาดเข็มขัดอีก แม่กำลังจะขับออกถนนใหญ่แล้วนะ คาดเข็มขัดได้แล้ว”

มะมีมัวแต่นั่งจ้องมองโลกกลับหัวในหยดน้ำอย่างสนใจ ยืนนิ่งออกไปทำเหมือนกับตะหยดน้ำจากภายในรถ และลากนิ้วไปตามหยดน้ำจากใหญ่ไปเล็กที่ละหยดๆ หยดน้ำบางหยดด้านแรงลมไม่ไหวไหลเป็นทางยาวตามความเร็วของรถ

“มะมี คาดเข็มขัดได้แล้ว มัวแต่นั่งเหม่ออยู่นั่นแหละ” แม่ส่งเสียงเตือนอีกครั้ง

มะมีจะส่ายตาจากหยดน้ำ หันมามองเข็มขัดนิรภัยที่ติดอยู่ข้างประตูรถ แต่ก็ยังรีรอไม่ยอมดึงเข็มขัดลงมาคาดตามเสียงเตือนของแม่ มะมีรู้สึกอึดอัดทุกที่เวลาที่ต้องคาดเข็มขัดนิรภัย

“แม่จ๋า เดี่ยวขอหนูมัดผมก่อนนะ เมื่อกี้ตอนวิ่งมาขึ้นรถ ลมพัดผมหนูปลิวร่วงไปหมดเลย” มะมีหวยิบหัวและยางมัดผมออกมาจากกระเป๋าสะพายประจำตัว พยายามหวีและรวบผมที่ยุ่งเหยิงเข้าไว้ด้วยกัน แม่เหลือบตามองแล้วส่ายหน้า

“แม่บอกแล้วว่าให้ไว้ผมสั้น พอที่โรงเรียนอนุญาตก็รีบปล่อยผมยาวเลย ผมยาวมันดูแปลกๆ ไม่เหมาะกับเด็กๆ แม่บอกแล้วก็ไม่เชื่อ” แม่ป่น

มะมืวอ้อยอิ่งใช้เวลาหัวและมัดผมอยู่อีกพักใหญ่ๆ แม่ส่งสายตาเตือนมาเป็นระยะจนในที่สุดก็หมดความอดทน

“พอได้แล้วมะมืว! คัดเข็มขัดเดี๋ยวนี้อัดให้เสร็จ แล้วเธอจะทำอะไรกับผมของเธอก็ค่อยทำต่อ” แม่ส่งเสียงดังแหวกอากาศมาจนมะมืวสะดุ้ง

เมื่อได้ยินเสียงแม่เอาจริง มะมืวก็นึกหนีไปคิดว่าหัวเข็มขัดนิรภัยตกลงมาและคลำหาช่องเสียบหัวเข็มขัด

...หายไปไหนนะ...

มะมืวก้มลงไปมองหาช่องเสียบหัวเข็มขัด

แม่หันมามองแวบหนึ่ง มะมืวหาช่องเสียบหัวเข็มขัดเจอแล้ว มันแอบมุดลงไปอยู่ในช่องข้างเบาะ มะมืวดึงออกมา พยายามจะเสียบหัวเข็มขัดลงไปแต่เสียบไม่เข้า มันไม่ยอมลงลึกลงอีกที ยิ่งรีบก็ยิ่งลง

“ซึกซึกอยู่นั่นแหละ แม่กำลังจะออกถนนใหญ่แล้วนะ” แม่ซ้ำเสียงมอง

ด้วยความใจร้อน แม่ปล่อยมือข้างหนึ่งจากพวงมาลัยรถ ตายังคงมองถนน แต่ยื่นมือข้างที่ละจากพวงมาลัยมาช่วยมะมืวดันหัวเข็มขัดลงไป ในช่องเสียบเสียงดัง กริก! หลังจากนั้นเพียงแค่เสี้ยววินาที มะมืวก็นึกถึงว่ารถส่ายไปมาอย่างรุนแรง พร้อมกับได้ยินเสียงแม่ร้องขึ้นมาอย่างตกใจ

มะมืวเสียววูบในช่องท้อง เหมือนกับตอนนั่งรถไฟเหาะตีลังกาเวลาที่มันทั้งตัวลงมาจากที่สูง ตามมาด้วยเสียงกระแทกอย่างรุนแรง เข็มขัดนิรภัยกระชากรั้งตัวมะมืวไว้อย่างแรงจนเจ็บไหล่ เด็กหญิงมองผ่านกระจกรถ เห็นหยดน้ำมากมายแตกกระจายลอยกระเซ็นขึ้นมา หยดน้ำจำนวน

มหาศาลทั้งเล็กและใหญ่ลอยกระจัดกระจายอยู่รอบตัว

ท่ามกลางหยดน้ำมากมาย มะมี้วพยายามเพ่งมองเข้าไปใน
หยดน้ำ แต่กลับมองไม่เห็นอะไรในหยดน้ำเหล่านั้น...แล้วทุกอย่างก็วูบ
ดับไป

**เมื่อทุกอย่างสงบลง เหลือแต่เพียงความเงียบ และเสียงที่
ดังลั่นปริ๊ยะๆ อยู่ในหู**

“มะมี้ว! มะมี้ว! หนูเป็นอะไรหรือเปล่าลูก”

เสียงแม่แว่วลอยมาจากที่ไกลๆ รู้สึกได้ถึงสัมผัสจากมือของแม่
ที่มาเขย่าตัว มะมี้วได้สติหันไปมองแม่ ท่ามกลางแสงสว่างที่เริ่มเลือนราง
มะมี้วมองเห็นหน้าแม่ไม่ชัด แต่ยังพอมองเห็นของเหลวสีเข้มไหลซึม
ออกมาจากหน้าผากแม่

“แม่ นั่นเลือดนี่ แม่เลือดไหล ที่หน้าผากแม่มีเลือดไหล” มะมี้ว
ร้องขึ้นอย่างตกใจ

แม่เอามือเช็ดเลือดที่หน้าผาก ยิ่งทำให้เลือดเลอะเต็มหน้าแม่
มากขึ้น

“แม่ไม่เป็นไร แม่ไม่เป็นไรลูก หนูละเจ็บตรงไหนบ้างไหม”

มะมี้วเอามือจับไหล่ บริเวณที่ถูกเข็มขัดกระชาก

“เจ็บที่ไหล่หรือลูก ไม่เป็นไรๆ ดีแล้ว เข็มขัดช่วยดึงหนูเอาไว้ละ
เจ็บตรงไหนอีกไหม” แม่พูดพร้อมกับเอื้อมมือมาลูบตามเนื้อตัวของ
มะมี้ว

มะมี้วสั่นหัว

“เกิด...เกิดอะไรขึ้นหรือคะแม่”

“แม่ แม่ขับรถตกน้ำนั่นะ ใจเย็นๆ นะ เดี่ยวแม่จะพาหนูขึ้นไป ไม่
ต้องกลัวนะลูก” เสียงแม่สั่นพร่ำ

มะมี้วได้ยินเสียงแม่พยายามขยับมือจับเพื่อเปิดประตู

“ประตูเปิดไม่ออก มันหนักมาก ทำยังไงดี...มะมี้วไม่ต้องกังวลนะลูก” แม่พยายามใช้ไหล่ดันประตูพลางหันมาปอดมะมี้วไปด้วย

“ใช่แล้ว! แรงดัน น้ำมีแรงดัน...แม่เคยอ่านเจอในหนังสือ ต้องเปิดหน้าต่างรถก่อน มะมี้ว แม่จะเปิดหน้าต่างให้น้ำเข้ามาในรถ หนูไม่ต้องกลัวนะ น้ำจะเข้ามาเยอะมาก หนูป็นขี้มามากอดแม่ไว้นะ”

เสียงแม่ปลดเข็มขัดนิรภัยให้ตัวเองและเอื้อมมือมาปอดให้ลูกสาว มะมี้วรีบป็นไปกอดแม่ไว้นั่น

“พร้อมแล้วนะ แม่จะเปิดหน้าต่างแล้วนะ” มะมี้วพยักหน้าทั้งๆ ที่ยังซุกอยู่กับไหล่แม่ แล้วก็ได้ยินเสียงหน้าต่างรถเลื่อนเปิด พร้อมกับเสียงน้ำทะลักเข้ามาในรถ

มะมี้วสะดุ้งสุดตัวทันทีที่ได้สัมผัสกับสายน้ำเย็นเฉียบ เธอตัวสั่นซุกหน้าลงกับอกและกอดแม่ให้แน่นขึ้น น้ำไหลเข้ามาอย่างรวดเร็วจนท่วมตัวมะมี้วและแม่มากขึ้นเรื่อยๆ

“มะมี้ว เราต้องรีบแล้ว แม่จะพาหนูออกไปแล้วนะ เราต้องดำน้ำออกไป หนูหายใจเข้าลึกๆ แล้วกลืนหายใจไว้ เหมือนตอนเรียนว่ายน้ำที่โรงเรียน ทำได้ไหมลูก”

มะมี้วพยักหน้าพร้อมกับสูดลมหายใจเข้าอย่างแรง กลืนหายใจและหลับตาไป

“กอดแม่ไว้นะ กอดแม่ไว้” เสียงแม่กระแทกประตูให้เปิดออก

มะมี้วรับรู้ถึงความเย็นจากมวลน้ำมหาศาลที่จุใจเข้ามาอย่างรวดเร็ว ความหนาวเย็นสะท้อนบาดลึกผ่านรูขุมขนเข้าไปจนถึงใต้ผิวหนังในความหนาวเย็นอันมืดมิด สัมผัสที่โอบกอดกายแม่เสมือนความจริงหนึ่งเดียวที่ยึดเหนี่ยวไว้ได้

มะมี้วพยายามกลืนหายใจไว้ตามที่แม่บอก แต่ก็กลืนไว้ได้ไม่นาน

ในที่สุดก็สลัดเอาน้ำเข้าทางจมูกและปาก มะมีวกลิ้นน้ำเข้าไปหลายอึก น้ำที่เย็นเฉียบกลับทำให้โพรงจมูกแสบร้อนเหมือนถูกไฟเผา ความหนาวเย็นทะลักลั่นไหลรวมเข้ามาในตัว อัดแน่นจนรู้สึกเหมือนกับอกจะระเบิด

ทันใดนั้น แรงกดดันทุกอย่างก็สลายไปในฉับพลัน สัมผัสจากอากาศเย็นไหลมาปะทะกับใบหน้า มะมีวอ้าปากสูดรับอากาศผ่านเข้าทางลำคอและสลัดออกมาอย่างรุนแรง

“ถึงแล้ว ถึงแล้วลูก...อีกนิดเดียว” เสียงแม่พุดกระหอนกระแท่นเบาๆ อยู่ข้างหู

มะมีวลืมตาขึ้นมองเห็นเหมือนมีเงาคนวิ่งวูบไหวไปมาอยู่ไม่ไกล เสียงตะโกนโหวกเหวกบอกให้จับไม้ไว้

มะมีวไม่ยอมปล่อยมือที่กอดแม่ เสียงแม่กระซิบบอกว่าไม่ต้องกลัว ให้มะมีวใช้มือเกาะท่อนไม้ไว้ มะมีวค่อยๆ หมุนตัวหันหน้าออกจากอกแม่ เอื้อมมือมาจับท่อนไม้เล็กๆ ที่มีคนจากบนฝั่งยื่นมาให้ รับรู้ถึงสัมผัสจากแม่ที่ยังประคองกอดอยู่ด้านหลัง

“เกาะไว้แน่นๆ ห้ามปล่อยมือนะมะมีว ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ห้ามปล่อยมือเด็ดขาดนะ” เสียงแม่กำชับ

มะมีวเกร็งมือกำไม้ไว้แน่น ไม้อ่อนและเล็กเกินไป มะมีวจกลงไปสลัดน้ำ แต่ยังไม่ยอมปล่อยมือจากไม้ มีแรงพุงจากด้านล่างดันตัว มะมีวส่งขึ้นเหนือน้ำอีกครั้ง

เมื่อหัวโผล่ขึ้นพ้นน้ำได้ มะมีวกก็ตะโกนเรียกแม่เสียงดังลั่น รู้สึกได้ว่าสัมผัสจากมืออันอบอุ่นของแม่ห่างออกไปจากแผ่นหลัง มะมีวกก็ใจหายวาว หันขวับไปทันเห็นแม่ค่อยๆ ลอยตามกระแสน้ำไป ใจอยากจะพุ่งตามไปหาแม่ แต่สองมือกลับแข็งทื่อ เกร็งยึดท่อนไม้ไว้แน่นจนมือเจ็บ มะมีวถูกลากไปจนถึงฝั่ง

สองมือจับไม้แน่น สองตาจับจ้องมองแม่น้ำตาไหลพราก ได้แต่

มองแม่ลอยห่างออกไปกับสายน้ำ

“แม่! แม่! แม่จ๋า! แม่อย่าทิ้งหนูไป” มะมี้ว์ร้องไห้และตะโกนเสียง
แหบแห้ง

“ช่วยด้วย! ช่วยแม่หนูด้วย! ช่วยแม่ด้วย!”

เหมือนใจมันจะขาด เมื่อเห็นแม่ค่อยๆ จมน้ำหายไปจาก
สายตา...